

питань, які впливають на співробітництво в галузі енергетики між Сходом і Заходом, а також для огляду виконання положень Договору до Енергетичної Хартії та обговорення актів і проектів з питань енергетики [5]. Секретаріат Енергетичної Хартії створений у 1995 р. має штаб квартиру в Брюсселі для обслуговування Конференції з Енергетичної Хартії.

Література

1. Гердеген М. Європейське право / М. Гердеген; пер. з нім. – К.: «К.І.С.», 2008. – 528 с.
2. Право Європейського Союзу: підруч./за ред. В.І. Муравйова. – К.: Юрінком Інтер, 2015. – 704 с.
3. Договір про функціонування Європейського Союзу [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua>
4. Договір к Энергетической хартии [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.energycharter.org/fileadmin/DocumentsMedia/Legal>
5. Офіційний сайт Секретаріату ЕХ [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.encharter.org>

УДК 35:061.1 (043.2)

Метельський А.П., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Радзівілл О. А., к.ю.н., доцент

ПРОСТІР СВОБОДИ, БЕЗПЕКИ І ЮСТИЦІЇ В ДІЯЛЬНОСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Одним із пріоритетних напрямів діяльності Європейського Союзу (далі ЄС) є формування простору свободи безпеки і юстиції (далі ПСБЮ), віднесеного до спільної компетенції Союзу і держав-членів. Ці питання відносилися до третьої опори ЄС. Лісабонський договір ліквідував поняття «три опори ЄС», включивши ПСБЮ в Розділ V Частини третьої ДФЄС [1]. Розділ V включає п'ять глав. Крім загальних положень (Глава 1), вони присвячені окремим основним напрямам формування ПСБЮ: політики щодо прикордонного контролю, надання притулку та імміграції (глава 2); судовому співробітництву з цивільних справ (глава 3); судовому співробітництву з кримінальних справ (глава 4) і поліційному співробітництву (глава 5).

Перше з чотирьох визначених завдань має в свою чергу три основні складові: 1) забезпечення надійності прикордонного контролю на зовнішніх кордонах ЄС для можливості скасування такого контролю на внутрішніх кордонах; 2) спільна політика щодо надання притулку і 3)

спільна політика стосовно імміграції. Стосовно першого напрямку, то з метою забезпечення його ефективності (контроль і нагляд за перетином зовнішніх кордонів ЄС) створена інтегрована система управління зовнішніми кордонами, передбачена Висновками Європейської Ради у 2001 р. Складовою цієї системи є Інформаційна візова система, яка складається з центральної і національних систем [2, с. 470]. Союз також здійснює спільну політику щодо віз та інших документів, які необхідно при в'їзді до ЄС мати при собі особам, які не є громадянами ЄС, а також щодо умов, на яких такі особи можуть пересуватися в межах Союзу. Стосовно другого напрямку виділяється: 1) власне надання притулку, 2) забезпечення додаткового захисту і 3) тимчасового захисту всім тим, хто його потребує (стаття 78) [1]. При цьому держави-члени мають дотримуватися принципу невисилання щодо осіб, які підпадають під умови відповідних захисних дій. Спільна імміграційна політика ЄС спрямована на управління міграцією, запобігання незаконній міграції й торгівлі людьми (стаття 79) [1]. Кошти на здійснення цієї політики надають ЄС та держави-члени. З метою координації політики у цій сфері у 2004 р. було створено Європейську агенцію з управління оперативною співпрацею на зовнішніх кордонах держа членів Д.Ч. ЄС (Фронтекс), яка веде, зокрема, Центральний реєстр наявних технічних засобів для прикордонного контролю і спостереження [2, с. 473].

Співробітництво судів у цивільних справах (Глава 3) з з транскордонними наслідками базується на взаємному визнанні державами судових і позасудових рішень і та їх виконанні; до інших заходів в цьому напрямку співробітництва відносяться також забезпечення взаємного доступу до ознайомлення з такими рішеннями та сумісності процедурних правил; співробітництво в сфері отримання доказів тощо (ст. 81) [1]. Співпраця судів у кримінальних справах також базується на взаємному визнанні вироків і судових рішень; зближення законодавчих і нормативних актів держав членів; попередження конфліктів юрисдикцій; доступ в отриманні доказів та кримінальному переслідуванні; виконання вироків і сажових рішень (ст. 82) [1]. З метою гармонізації законодавств держав членів Парламент і Рада Союзу ухвалюють мінімальні правила (ст. 83), які стосуються переліку злочинів, взаємної допустимості доказів, прав осіб у кримінальному процесі, прав жертв злочинності. Координація співпраці національних органів, які відповідають за здійснення розслідувань і кримінальне переслідування щодо фактів тяжкої злочинності транскордонного характеру чи необхідності здійснення кримінального переслідування спільними зусиллями, виходячи з операцій, здійснюваних органами державами членами і Європолем, покладена на Євроюст (ст. 85) [1], який було утворено згідно з рішенням 2002/187 від 28 лютого 2002 р. з метою посилення боротьби зі злочинністю.

Координацію поліцейських органів, співробітництву яких присвячено

главу 5 Розділу V ДФЄС здійснює Європейське поліцейське відомство (Європол), створений на основі Договору про Європейський союз [3]. Співробітники Європолу не є службовцями держав-членів і діють незалежно від них. У державах членах діють національні відділи зв'язку з Європолом, до яких входять службовці держав-членів. При штаб-квартирі Європолу у Гаазі працюють на постійній основі офіцери зв'язку, які представляють національні відділи зв'язку і відповідають за обмін інформацією [2, с. 475].

Література

1. Договір про функціонування Європейського Союзу [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua>
2. Право Європейського Союзу: підручник / за ред. В.І. Муравйова. — К.: Юрінком Інтер, 2015. — 704 с.
3. Договір про Європейський союз [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua>

УДК 342.942(043.2)

Невмержицька О.В., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Розум І.О., к.ю.н.

ПОНЯТТЯ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ СТРОКІВ ТА ЇХ ЗНАЧЕННЯ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРОЦЕСІ

Строки мають суттєве значення в правовому регулюванні суспільних відносин. З ними пов'язані початок і закінчення дії правової норми матеріального права, вони вказують на своєчасне здійснення прав і обов'язків, визначають момент настання чи припинення виконання будь-якої процесуальної дії. Можливість захисту прав та інтересів у багатьох випадках залежить від дотримання строків, встановлених законом для звернення за захистом прав та інтересів, розглядом і вирішенням адміністративних справ, оскарженням і переглядом постанов, інших актів у адміністративних справах.

Законодавством України визначено, що процесуальні строки - це встановлені законом або судом строки, у межах яких вчиняються процесуальні дії (ст. 101 КАСУ). Це визначення, принаймні, дає змогу говорити про наявність двох груп (видів) строків. До першої групи належать строки, встановлені законом, до другої групи - строки, тривалість і межі яких визначаються судом, органом владних повноважень (посадовою особою), іншим уповноваженим органом [1, с. 353].

Процесуальні строки визначаються годинами, днями, місяцями і